

**ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

Навчально-науковий інститут міжнародних економічних відносин
ім. Б.Д. Гаврилишина

КАФЕДРА ЕКОНОМІЧНОЇ ТЕОРІЇ

Міждисциплінарна курсова робота

з теми:

«Грошова пропозиція та інфляція»

Студента II курсу
групи МЕМНФ – 21
Гуменюка Романа Ігоровича

Керівник:
к.е.н., доцент
Новак Юлія Романівна

Оцінка за національною шкалою _____

Кількість балів _____

За шкалою ECTS _____

Члени комісії:

(підпис), (прізвище та ініціали)

(підпис), (прізвище та ініціали)

(підпис), (прізвище та ініціали)

Тернопіль - 2016

ПЛАН

Вступ

I. Особливості формування грошових пропозицій.

II. Аналіз інфляції в Україні.

III. Методи боротьби із інфляцією: міжнародний досвід.

Висновки

Список використаних джерел

ВСТУП

Інфляція сьогодні є одним із основним чинником макроекономічної нестабільності. Не існує жодної країни яка би у ХХ-ХХІ ст. не понесла втрат від інфляції, особливо негативний вплив інфляція понесла на соціально-економічний стан України.

Інфляція є результатом порушення економічної рівноваги між сукупним попитом і сукупною пропозицією. Інфляцію поділяють на інфляцію попиту та інфляцію витрат виробництва (пропозиції). Причинами інфляції є стрімкий ріст цін, різке погіршення матеріального стану населення, викривлення економічних орієнтирів, загострення економічних і соціальних суперечностей.

Поняття «інфляція» виступає як процес зростання загального рівня цін у країні внаслідок порушення закону грошового обігу. Інфляція веде до знецінення грошей, при якому останні «дешевіють», а ціни набувають тенденції до зростання. Це тонке соціально-економічне явище, породжене диспропорціями виробництва в різних сферах ринкового господарства України. Загалом фундамент для нинішнього зростання цін та виникнення такого явища, як інфляція, заклався декілька десятків років тому, коли найпотужніші економіки світу визначили курс на збільшення грошової маси й виробництво біопалива. Саме ці два фактори стали основними двигунами, що штовхнули ціни вгору і стали визначальними.

Проблема інфляції є особливо актуальною для України, оскільки вона перенесла одну з найвищих у світовій історії інфляції.

Метою курсової роботи є дослідження зв'язку пропозиції грошей та інфляції.

I. Особливості формування грошових пропозицій

Найбільш загально поняття грошової пропозиції можна розуміти як процес створення додаткових платіжних коштів, які надходять до каналів готівкового і безготівкового обігу.

Пропозицію грошей становить готівка (C) поза банківською системою і депозити (D) в банках, які економічні агенти можуть використати для операцій, отже фактично це агрегат M:

$$MS = C + D$$

Механізмом грошових пропозицій є їх емісія, її основними емітентами виступають:

- центральний банк країни, який має право монопольного право випуску в обіг банківських білетів;
- казначейство, який в основному емітує монети і дрібнокупюрні паперові знаки;
- комерційні банки, які не просто «друкують» гроші а «створюють» гроші, збільшуючи їх пропозицію.

У сучасності теоретичні засади формування грошових пропозицій в основному базуються на визначальних тезах монетаристської концепції.

Пропозиція грошей є незалежним від функціонування економіки показник, хоча цю залежністю не варто трактувати абсолютно. Грошова маса, яка пропонується для обігу, обраховується розміром того сукупного продукту, який було вироблено у суспільстві. Але з огляду на сталий процес нарощування обсягів суспільнНезалежність та екзогенність пропозиції грошей, не може бути абсолютною, оскільки вона має свої обмеження, які полягають, у тому, що різниця пропозиції

грошей від динаміки та обсягів виробленого товару є обрахованою величиною. За «грошовим правилом» Фрідмена пропозиція грошей щорічно повинна збільшуватись на 4-5%, незалежно від циклу і поточної кон'юнктури на внутрішньому і зовнішньому ринках.

Збільшення грошової маси стимулює розвиток виробництва, через збільшення витрат на виробництво та зріст попиту на вироблені товари, що, вимагає від виробника збільшення обсягів виробництва.

Сучасні банки здебільшого використовують свої депозити за такою схемою: частину зберігають на власних рахунках у центральному банку як обов'язкові резерви, мінімальні розміри (норма) яких встановлює центральний банк у процентах для різних категорій рахунків вкладників; решту коштів надають у вигляді позик.

Існує формула для обрахування додаткової пропозиції грошей, яка виникає внаслідок відкриття нових депозитів:

$$MS = \frac{1}{rr} * D, \text{ де } D - \text{початковий вклад,}$$

rr – норма обов'язкових резервів у процентах.

Коефіцієнт $1/rr$ є мультиплікатором грошової експансії, який відображає максимально можливу кількість нових кредитних коштів, яка може бути створена однією грошовою одиницею понад обов'язкові резерви за даної їх норми.

Гроші підвищеної сили створює готівка поза банківською системою та резерви комерційних банків, що зберігаються у центральному банку. Банківські резерви мають здатність впливати на можливість банків створювати нові депозити і збільшувати пропозицію грошей – відношення пропозиції грошей до грошової бази називається

мультиплікатором грошової одиниці, та обраховується за формулою, яка показує зміну пропозиції грошей при збільшенні грошової маси на одиницю:

$$m = \frac{MS}{MB} = \frac{C + D}{C + R}$$

При почленому розділенні чисельника і знаменника правої частини рівняння попереднього рівняння на депозити (D) можна скласти нову формулу грошового мультиплікатора:

$$m = \frac{\frac{C}{D} + 1}{\frac{C}{D} + \frac{R}{D}} = \frac{CR + 1}{CR + RR'}$$

де співвідношення $\frac{C}{D} = CR$ є коефіцієнтом детонування, а фактична величина залежить від поведінки населення (його очікувань, довіри до банківської системи тощо).

Відношення $\frac{R}{D} = rr$ залежить від норми обов'язкових резервів встановленої центральним банком.

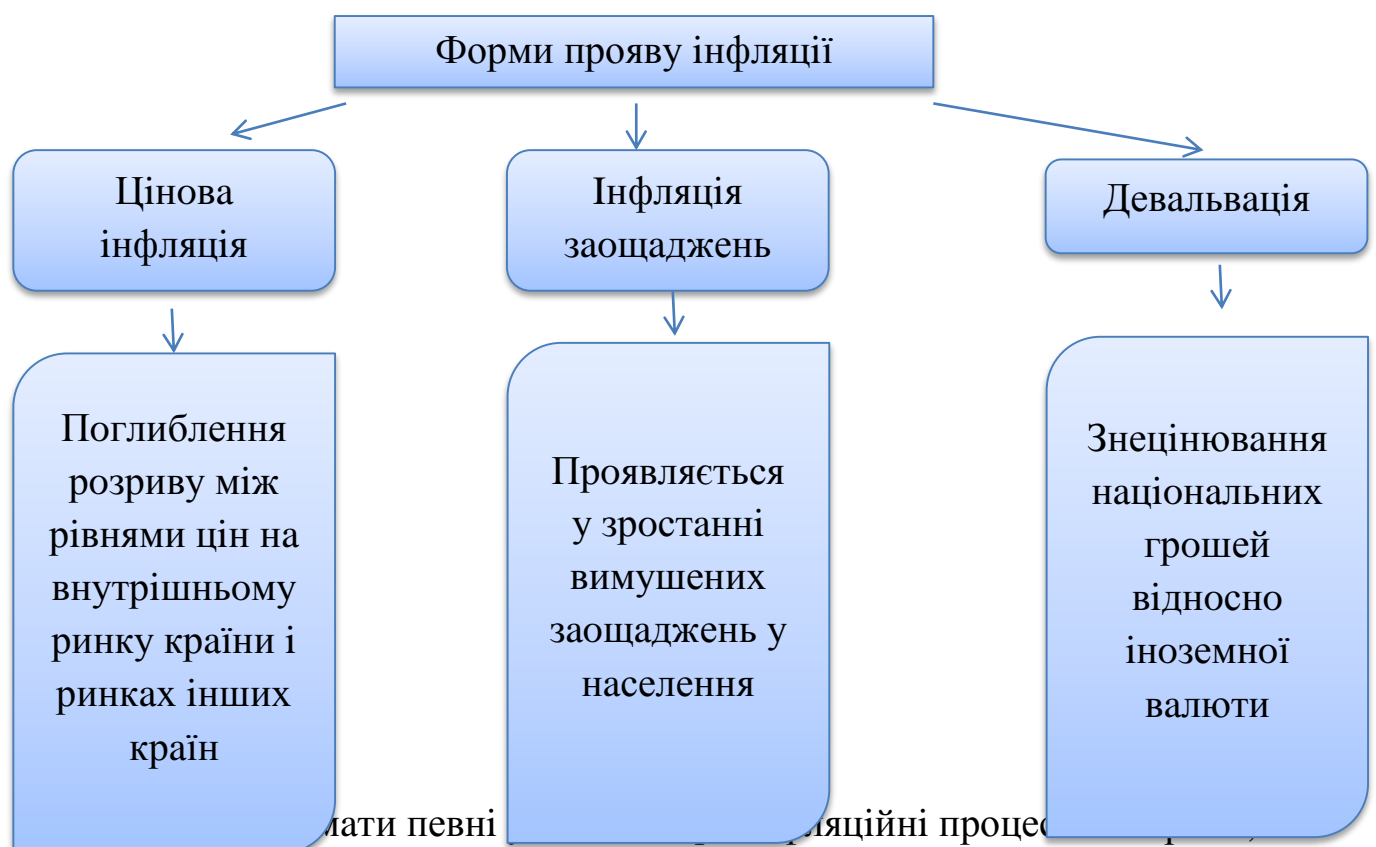
З урахуванням першої формули грошового мультиплікатора отримуємо:

$$MS = m * MB = \frac{cr + 1}{cr + rr} * MB$$

Із цього можна побачити безпосередню залежність грошової пропозиції від величини грошової бази і грошового мультиплікатора причому збільшення коефіцієнта депонування і норми обов'язкових резервів зменшує грошовий мультиплікатор і навпаки.

II. Аналіз інфляції в Україні

Інфляція є однією з найбільш гострих проблем сучасного розвитку економіки в багатьох країнах світу, негативно впливаючи на всі аспекти життя суспільства. Вона знецінює результати праці, знищує заощадження юридичних і фізичних осіб, перешкоджає довгостроковим інвестиціям і економічному зростанню. Висока інфляція руйнує грошову систему, провокує втечу національного капіталу за кордон, послаблює національну валюту, сприяє її витісненню у внутрішньому обігу іноземною валютою, підриває можливості фінансування державного бюджету. Інфляція є найефективнішим засобом перерозподілу національного багатства – від бідніших верств суспільства до більш багатих, посилюючи тим самим його соціальне розшарування. Інфляція може проявляти себе у різних формах, починаючи від збільшення цін, знецінення грошової одиниці, зменшення валютного курсу національних грошей і т. д. Схематично форми вияву інфляції можна прослідкувати на рис. 1.

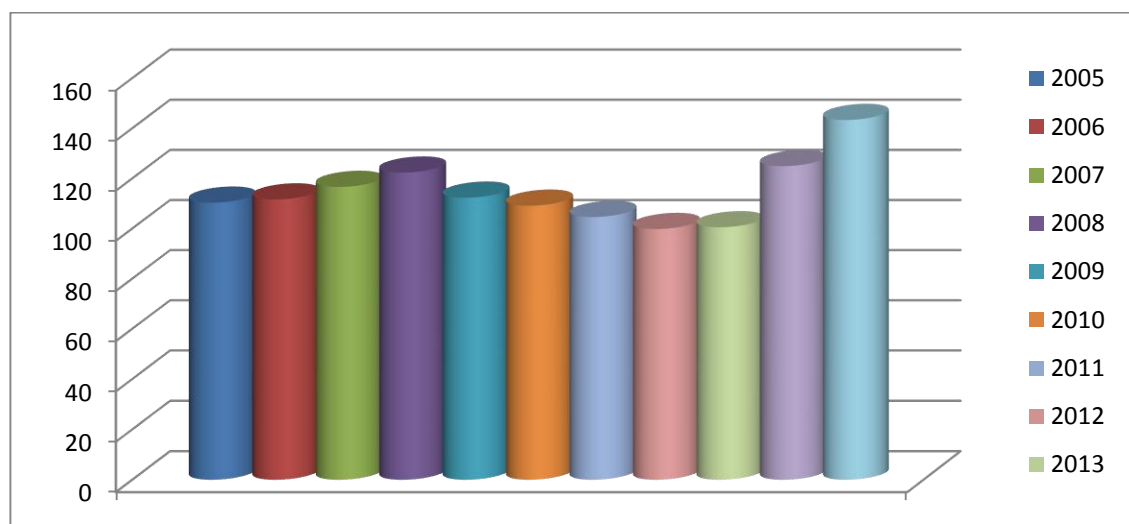
потрібно визначити основні причини виникнення інфляції, до них

можна можна віднести: диспропорцію внутрішніх і світових цін; високу монополізацію економіки; тиск зовнішнього боргу на державний бюджет (сприяє виникненню несприятливого клімату для інвестицій і дає можливість розвитку спекулятивному бізнесу).

У країнах із високорозвиненою економікою інфляція може розглядатися як невід'ємний елемент господарського механізму. На відміну від цих країн, в Україні, яка здійснює перетворення господарського механізму, інфляційний процес розгортається, як правило, в зростаючих масштабах.

Проблема інфляції має для України не стільки теоретичне, скільки суто практичне значення. Кожного року розраховується індекс інфляції, на ньому можна спостерігти, що індекс може як і зростати так і спадати.

Щоб чітко зрозуміти процеси, які відбуваються нині, розглянемо динаміку та розвиток інфляції в Україні:

Індекс інфляції

За даними Держкомстату, у першому півріччі 2008 року інфляція в країні досягла 15,5 %, а в річному показнику – 29,3 %, що стало одним з

найвищих результатів у світі. У 2009 році через економічну кризу Україна увійшла в десятку найнещасніших країн світу і очолила список (рейтинг) із показником 12,3 %. У 2010 році інфляція склала 9,1 %, у 2009 році – 12,3 %. За офіційним прогнозом уряду, річна інфляція повинна була скласти 8,9 %. Порівняно із груднем 2009 року в грудні 2010 споживчі ціни зросли на 9,1 %. У грудні 2011 року інфляція склала 0,2 %, за весь 2011 рік ціни підвищилися на 4,6 %. У 2014 році Національний банк України пов'язує зростання інфляції в жовтні до 2,4 % із девальвацією гривні в серпні й сезонним зростанням цін. Нацбанк зазначає, що, порівняно з вереснем, зростання інфляції сповільнилося за рахунок зниження вартості палива на 2 % і фруктів на 2,1 %.

За підрахунками Нацбанку, зростання цін на продукти з високим ступенем обробки прискорилося до 2,5 %, що пояснюється впливом девальвації гривні. За оцінками регулятора, наступного місяця істотно вплинути на динаміку вартості плодоовочевої продукції, на вітчизняну продукцію рослинництва, що встановила Російська Федерація наприкінці жовтня. Нацбанк зазначив, що адміністративно регульовані ціни зросли на 2,7 %, зумовивши зростання інфляції на 0,6 %.

Продовжилося також зростання цін на житлово-комунальні послуги, зокрема тарифи на опалення зросли 10,8 %, зумовивши зростання інфляції на 0,2 %. Як повідомлялося, інфляція в Україні в жовтні порівняно з вереснем 2014 року сповільнилася до 2,4 %, у річному вимірі (проти жовтня 2013 року) інфляція прискорилася до 19,8 % з 17,5 %, з початку 2014 року до грудня 2013 року інфляція в жовтні прискорилася до 19 % з 16,2 %, зафіксованих місяцем раніше. Отже, для чіткого простеження зміни темпів інфляції розглянемо динаміку індексу споживчих витрат. Щодо перспектив подальшого подолання інфляції можна взяти до увагу думку учених-економістів, які, узагальнивши

інформацію щодо інфляційних процесів, нагромаджену впродовж тривалого часу в усіх країнах світу, дійшли таких висновків: повністю позбутися інфляції в сучасних умовах неможливо, оскільки не можна ліквідувати чинники, які її спричинюють. Протидіяти інфляції можна лише через реалізацію державної політики, яка б поєднувала цілі та методи довго- й короткотривалого характеру.

Інфляція має цілий ряд наслідків у багатьох сферах суспільного життя, насамперед у соціальній та економічній.

У соціальній сфері інфляція створює передумови перерозподілу доходів між найманими працівниками та підприємцями на користь останніх. Зростання товарних цін як прояв інфляції безпосередньо спричинює збільшення прибутків підприємців і зменшує реальні доходи робітників, службовців та інших верств населення, які змушені купувати товари за зростаючими цінами.

Проте в реальній дійсності ця закономірність не завжди чітко реалізується. Адже підприємці не тільки продають, а й купують товари за зростаючими цінами, а працівники не тільки купують товари, а й продають свій товар — робочу силу, ціна на яку в період інфляції теж зростає. Тому виграв чи втратив від інфляції можуть мати представники будь-якої соціальної групи.

Якщо ціни на товари, що продає підприємець, зростають повільніше, ніж ціни на товари, які він купує, то він зазнає збитків. Разом з тим, якщо заробітна плата працівника збільшується відповідно чи швидше за зростання цін на товари народного споживання, його матеріальне становище не зміниться або навіть поліпшиться. Все залежить від здатності того чи іншого економічного суб'єкта чи їх групи захистити

свої доходи, добитися і адекватного зростання, що визначається монопольним становищем їх на ринку товарів або праці, політичною організованістю та силою профспілок тощо.

Проте є соціальні групи населення, які повністю не здатні захистити себе від втрат унаслідок інфляції. Це — передусім пенсіонери, особи, які живуть за рахунок виплат по соціальному страхуванню, всі працівники з фіксованим доходом, зокрема службовці державних установ, студенти та ін.

Особливо негативно впливає інфляція на матеріальне становище людей похилого віку, що нерідко живуть за рахунок своїх заощаджень. Унаслідок інфляції ці заощадження помітно знецінюються.

Крім прямих втрат, яких зазнає через інфляцію значна кількість економічних суб'єктів, її негативними соціальними наслідками є також: загальна невпевненість підприємців і всіх працівників у перспективі свого економічного становища, загострення соціальних суперечностей. Все це спричинює соціальну і політичну нестабільність у суспільстві, що нерідко закінчується бурхливими потрясіннями, внаслідок яких встановлюється диктатура в тій чи іншій формі. Ще ширший діапазон негативних наслідків інфляції в економічній сфері. Особливо відчутно вона впливає на розвиток виробництва, торгівлю, кредитну і грошову системи, державні фінанси, валютну систему і на платіжний баланс країни.

Спочатку, зокрема на стадії повзучої інфляції, остання забезпечує тимчасове стимулювання розвитку виробництва завдяки тому, що держава шляхом дефіцитного фінансування розширює свої замовлення підприємствам, допомагає їм у поновленні основного капіталу, в

створенні соціально-економічної інфраструктури тощо. Водночас створюється особлива економічна ситуація, в якій, з одного боку, зростає попит на інфляційне фінансування, а з другого —

притуплюється відчуття небезпеки надмірного насичення обороту грошовими коштами, внаслідок чого інфляція піднімається на вищий щабель і перетворюється у гальмо економічного розвитку.

Інфляція спричинює посилення хаотичності і диспропорціональності розвитку суспільного виробництва. Позичкові капітали спрямовуються переважно в галузі з швидким зростанням цін і відволікаються з інших галузей, де може настати застій і занепад виробництва. Часті коливання, стрибки цін посилюють економічний ризик інвестицій, що викликає скорочення нових капіталовкладень і затухання науково-технічного прогресу. Технічному регресу сприяє також те, що в період інфляції ціна робочої сили нерідко зростає повільніше, ніж ціна засобів виробництва, і застосування ручної праці виявляється вигіднішим ніж техніки.

Скорочуючи платоспроможний попит населення, інфляція зумовлює звуження ринку збуту товарів народного споживання, що може викликати затухання темпів їх зростання чи навіть скорочення обсягів виробництва. Нерідко виникає затоварення на цих ринках при абсолютному скороченні особистого споживання. Спад виробництва може зумовлюватися також відтоком капіталів з виробничої сфери в торгівлю, де інфляційне зростання цін підсилюється спекуляцією, яка зумовлює прискорення обігу капіталу та зростання прибутків. У сферу спекулятивної торгівлі відволікається також значна частина робочої сили, що також стримує розвиток виробництва. Шлях до спекулятивної наживи призводить до розриву сталих господарських зв'язків між

економічними суб'єктами, до значних нераціональних перевезень товарів, внаслідок чого дезорганізується виробництво, зростають витрати обігу.

Інфляція негативно впливає на структуру споживчого попиту, що дезорганізує господарські зв'язки та виробництво, а також викликає перерозподіл багатства в суспільстві. Ті економічні суб'єкти, які спромоглися на свої товари ціни підвищити якнайбільше, в тому числі і спекулятивним шляхом, одержані надприбутки вміщують переважно в реальні цінності — земельні ділянки, золото, картини, ювелірні прикраси, будівлі тощо. Одночасно зменшують свої традиційні витрати, насамперед виробничого призначення, пов'язані з підвищеним ризиком при знеціненні грошей.

III. Методи боротьби із інфляцією: міжнародний досвід.

Антиінфляційна політика є складовою соціально-економічної політики держави і тому має узгоджуватися з останньою. Методи антиінфляційної політики мають бути змішаними, тобто такими, що передбачають заходи монетарного та немонетарного характеру залежно від виду і типу інфляції, особливостей її вияву в різних країнах. Найважливішою складовою антиінфляційної стратегії уряду є запобігання інфляційним очікуванням. Пересічні громадяни, всі суб'єкти господарської діяльності мають позбутися страху знецінення збережень і довіряти урядові та його політиці. У світовій практиці з середини 70-х років ХХ ст. широко застосовується політика таргетування (від англ. target – мета) інфляції. Метою такої політики є вибір цінового орієнтира, зазвичай – це індекс зростання цін. Досягнення подібної мети передбачає здійснення таких державних заходів: законодавче встановлення і публічне проголошення розрахованих планових показників інфляції на зазначений термін. Це виявляється у введенні твердих лімітів на щорічний приріст грошової маси. Таргетування інфляції в Україні доцільно сприймати як спільну стратегічну сферу відповідальності НБУ, Кабінету міністрів та Верховної Ради України. Екстраполяційний прогноз показує, що через 2-3 роки номінальний обмінний курс долара США в Україні практично не буде збігатися з паритетним. Тому цілком ймовірно, що вже найближчим часом виникне потреба призупинити фактичне зміцнення гривні та повернутись до її контрольованої девальвації з урахуванням індексу РЕОК та сальдо торговельного балансу. Цього буде вимагати необхідність збереження світової конкурентоспроможності українських товарів та послуг на зовнішніх ринках.

Найбільш типовими методами боротьби із інфляцією є:

- Замороження заробітної плати робітників і службовців. Якщо це відбувається протягом декількох років поспіль, то це може знизити реальний дохід службовців, негативно позначитись на їх моральному стані, знизити продуктивність праці і стати причиною втрати роботи, і що врешті решт, стає головним вже політичним питанням.
- Індуксування законодавчо затверджених програм. Пенсії,
- Допомога по безробіттю, медичні платежі і деякі інші законодавчо затвержені програми можуть автоматично індексуватись для дотримання рівня реальних сум .
- Вибіркове збільшення інфляції. Інфляція має різні показники в залежності від економічних галузей, тому під час формування бюджету може бути прийняте рішення допустити вибіркове збільшення інфляції в тих сферах, які вважаються найбільш важливими (наприклад, ціни на пальне) .
- Корегування бюджету. Одним з методом боротьби з інфляцією - є припинення фінансування малопріоритетних програм для підтримання більш важливих, принаймні на найнижчому рівні, фінансування в реальній вартості .

Щодо перспектив подальшого подолання інфляції можна взяти до увагу думку учених-економістів, які, узагальнивши інформацію щодо інфляційних процесів, нагромаджену впродовж тривалого часу в усіх країнах світу, дійшли таких висновків: повністю позбутися інфляції в сучасних умовах неможливо, оскільки не можна ліквідувати чинники, які її спричиняють. Протидіяти інфляції можна лише через реалізацію державної політики, яка б поєднувала цілі та методи довго- й короткотривалого характеру.

Основними формами стабілізації грошового обігу, що залежить від стану інфляційних процесів, є грошові реформи та антиінфляційна політика.

Грошові реформи. Вони проводилися в умовах металевого грошового обігу — при срібному або золотому стандарті, а також після Другої світової війни, коли діяв золотодевізний, або золотодоларовий стандарт.

Після закінчення війн і революцій стабілізація грошового обігу, як один з найважливіших засобів відновлення економіки проводилася за допомогою таких методів: нуліфікації, реставрації (ревальвації), девальвації і деномінації.

Нуліфікація означає оголошення про анулювання сильно знеціненої одиниці і введенні нової валюти. Так, у Німеччині в результаті повоєнної гіперінфляції і значного знецінення рейхсмарки, введена в обіг в 1924 р. марка обмінювалася в співвідношенні 1:1 трильйона старих рейхсмарок. Стара марка була анульована.

Реставрація — відновлення старого золотого вмісту грошової одиниці. Наприклад, після першої світової війни під час грошової реформи 1925-1928 рр. в Англії був відновлений довоєнний золотий вміст фунта стерлінгів. Після Другої світової війни реставрація, або ревальвація, проводилася шляхом підвищення офіційного валютного курсу до долара, а потім Міжнародний валютний фонд реєстрував підвищення золотого вмісту грошової одиниці. Наприклад, ФРН провела в рамках Бреттон-Вудської валютної системи три ревальвації (у 1961, 1969 і 1971 р.). Кількаразові ревальвації проводить ФРН і в рамках Європейської системи, де зберігся режим фіксованих курсів валют.

Девальвація — зниження золотого вмісту грошової одиниці, а після Другої світової війни — офіційного валютного курсу до долара США. Так, золотий вміст долара США було знижено в грудні 1971 р. на 7,89%, а в лютому 1973 р. — на 10%. Після введення плаваючих валютних курсів у 1973 р. девальвація проводиться лише в угрупованні з регульованими валютними курсами — Європейської валютної змії, на базі якої була створена Європейська валютна система.

Деномінація — метод "закреслення нулів", тобто укрупнення масштабу цін. Так, у Бразилії, де темпи щорічного знецінення досягли 933,6%, у 1988 р. був прийнятий "Літній план", за яким введена грошова одиниця "нокрузадо", еквівалентна 1000 старих крузадо. За таким же методом була проведена грошова реформа в Росії на початку 1998 р.

Особливості грошових реформ в умовах "шокової терапії". Методи "шокової терапії" використовувалися в багатьох країнах після Другої світової війни, причому вони супроводжувалися таким антиінфляційним засобом, як конфіскаційна грошова реформа. З кінця 1944 р. до середини 1952 р. у Європі було проведено 24 реформи такого типу.

За методами проведення всі грошові реформи діляться на три типи:

- обмін паперових грошей за дефляційним курсом на нові гроші з метою різкого зменшення маси паперових грошей. Наприклад, у листопаді 1944 р. у Греції обмін проводився в співвідношенні 1 нова драхма на 1 млрд. старих;
- тимчасове (повне або часткове) заморожування банківських вкладів населення і підприємців. Подібні реформи проводилися у

Франції (червень 1945 р. і січень 1948 р.), Бельгії (жовтень 1944 р.), Австрії (липень і листопад 1945 р.) і ін.;

- комбінація першого і другого методів грошових реформ. Цей метод був використаний у Західній Німеччині в червні 1948 р. при переході від військово-державної до ринкової економіки й одержав назву "шокової терапії".

Методи "шокової терапії" широко застосовувалися в міжнародній практиці й у минулому, при переході від державної до ринкової економіки. Незважаючи на істотні відмінності окремих її варіантів, усі вони ґрунтуються на трьох основних ідеях.

Перша ідея — ринкові відносини є єдиним засобом лікування всіх хиб і бід державної економіки. Тому проголошується необхідність якомога швидшого переходу до ринкової економіки, незважаючи на всі труднощі і соціально-економічні витрати.

Друга, і центральна, ідея — широке використання вільного ціноутворення повинно стимулювати створення ринкових структур і інститутів, насамперед системи незалежних виробників і конкурентних ринків, що становлять базу ринкової економіки.

Третя ідея — перехід від одержавленої до ринкової економіки — неминуче пов'язаний з помітним зниженням життєвого рівня населення, головним чином у результаті інфляції і безробіття.

Ефективність методів "шокової терапії" значною мірою залежить від того, наскільки далека економіка тієї або іншої країни в період її одержавлення від ринкових структур, особливо від системи незалежних виробників. Тільки в умовах існування підготовлених ринкових

структур або їх швидкого становлення спрацьовує стимулююча роль механізму ціноутворення. Зростання цін стимулює збільшення виробництва товарів і послуг, що швидко ліквідує дефіцит. У результаті відбуваються рівнобічне насичення ринків і відносна стабілізація цін. При надмірно зруйнованих ринкових структурах зростання цін не веде до адекватної перебудови і розвитку виробництва, а набуває характеру тривалої і високої (аж до гіперрозмірів) інфляції. У даних випадках при "шоковій терапії" застосовуються додаткові жорсткі заходи: заморожування заробітної плати, скорочення виробництва, збільшення безробіття, проведення грошової реформи і ін. Все це помітно піднімає соціально-економічні витрати "шокової терапії".

Приведемо декілька конкретних прикладів "шокової терапії". У Західній Німеччині грошова реформа (червень 1948 р.) носила жорстко конфіскаційний характер. Готівка і внески населення були обмінені в співвідношенні 6,5 нових німецьких марок на 100 старих рейхсмарок. Частина внесків спочатку була заморожена, а потім приблизно 70% їх анульовано, але кожний житель одержав одноразову виплату у 60 німецьких марок. В результаті реформи був ліквідований державний борг і всі активи державного сектора, міжбанківські вимоги в рейхсмарках. Таким чином, грошова реформа усунула основні причини дисбалансу в країні, в результаті був знятий контроль над цінами і заробітною платою, а підприємництво, що швидко розвивалося, насатило ринок, що зупинило інфляцію.

"Шокова терапія" була успішно застосована в Японії в 1949-1950рр. з ініціативи американського посла в Японії, у зв'язку з чим і одержала назву "лінія Доджа". Перехід на вільне ціноутворення відбувається разом з такими жорсткими антиінфляційними заходами, як ліквідація

дефіциту державного бюджету, припинення субсидій збитковим підприємствам, жорсткість умов кредитування, заморожування частини внесків і ін. Важливу роль у формуванні ринкових структур зіграло проведення земельної реформи і розукрупнення монополістичних гігантів.

У країнах Східної Європи "шокова терапія" використовувалася в деяких країнах, наприклад, у Югославії і Польщі. У Югославії з 1952 р. було започатковано курс на розвиток "самоврядної економіки", або економіки "ринкового соціалізму". На кінець 80-х років у країні загострилася криза цієї системи, що була орієнтована на максимізацію заробітної плати і доходів. Подібна спрямованість значно послабила інвестиції, в результаті чого країну уразили економічна криза, безробіття, посилення інфляційних тенденцій: у країні розгорнулася гіперінфляція, що у 1989 р. досягла чотиризначних цифр.

Уряд А Марковича розробив і провів реформу по лікуванню економіки за допомогою "шокової терапії", спрямованої на приборкання гіперінфляції і розширення конкурентоспроможних сил. Початкові результати були позитивними: гіперінфляція припинилася, національна валюта стабілізувалася, а динар став першою у Східній Європі конвертованою валютою. Проте з розморожуванням заробітної плати знову посилилася інфляція, зросло безробіття, помітно знизився життєвий рівень населення. Але найстрашніший удар реформі завдав розпад державності.

Найбільш яскравим прикладом "шокової терапії" служить економічна політика, яка проводиться в Польщі з кінця 1989 р., і була заснована на допуску вільного ціноутворення при тимчасовому заморожуванні

заробітної плати. В результаті за короткий період Польща позбулася від товарного дефіциту, після восьмикратного стрибка цін відбулося уповільнення темпів інфляції. Таким чином, стабілізація обійшлася дорогою — життєвий рівень населення знизився майже вдвічі, а безробіття восени 1990 р. досягло 10%. Але в подальшому реформа вивела Польщу до розряду "нових" країн з економікою, що динамічно розвивається.

У радянській історії в минулому теж був застосований свій варіант "шокової терапії" — при переході від командно-директивної економіки періоду "військового комунізму" до економіки в умовах проведення нової економічної політики (непу). Неп, особливо на фоні повоєнної розрухи, призвів до швидкого оздоровлення життя країни, до насичення споживчих ринків. Проте він був пов'язаний з украй жорсткими економічними заходами, що вимагали серйозних жертв з боку найбільш вразливих прошарків міського населення. Мова йде передусім про грошову реформу 1922-1924 рр., ціллю якої були ліквідація дефіциту державного бюджету, припинення інфляції і введення нової грошової одиниці — червонця. До 1924р. господарські державні витрати були різко скорочені, обмежений кредит. Були різко обмежені витрати держави на підтримку армії, міліції за рахунок скорочення чисельності та переведення їх на територіальний принцип організації та фінансування. Дефіцит держбюджету був зведений до мінімуму, що дозволило зупинити друкарський верстат. Червонець став повноцінною грошовою одиницею на внутрішньому ринку: роздрібні ціни з 1 жовтня 1923 р. по 1 серпня 1925 р. знизилися на 20%. Проте вирішальним напрямком реформи по скороченню державних витрат було припинення фінансування державних підприємств, у результаті чого в ряді галузей

закрилося до 1/3 підприємств. Це була справжня "шокова терапія", хоча цей термін тоді не вживався.

ВИСНОВКИ

У наш час інфляція – один із найбільш небезпечних процесів, які негативно впливають на фінанси, грошову систему загалом. Інфляція означає не лише зниження купівельної здатності грошей, вона підриває можливості господарського регулювання, зводить нанівець зусилля по проведенню структурних перетворень, відновленню порушених пропорцій. Інфляційний процес в Україні є досить таки нестабільним і відповідно до створених умов має порівняно великий потенціал до розвитку. Для того, щоб подолати негативні наслідки інфляції, важливо забезпечити не її нульовий рівень, а спадну динаміку протягом перехідного періоду, дедалі більш низьку в міру реформування економіки, проведення структурних реформ, зростання продуктивності праці, підвищення ролі відсоткової ставки як інструменту монетарної політики. Успіх антиінфляційних заходів в Україні передусім залежить від національної злагоди. Важливо, щоб Верховна Рада не приймала рішень, пов'язаних з додатковими асигнуваннями, Кабінет Міністрів припинив затвердження нових дорогих проектів, профспілки утримувалися від вимог підвищення заробітної плати, підприємці зобов'язалися не підвищувати ціни, а Національний банк дотримувався емісійного ліміту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Безкровний, А. В. Розвиток інфляційного процесу в Україні [Текст] / А. В. Безкровний // Економіка АПК. – 2009. – № 1. – 77 с.
2. Ревенко, А. О. Інфляція: сумні підсумки, оманливі перспективи [Текст] / А. О. Ревенко // Дзеркало тижня. – 2009. – №1(729). – С. 7–9.
3. Попов, В. О. Українська економіка в параметрах інфляції та безробіття / В. О. Попов // Економіка України. – 2011. – №11. – С. 69–71.
4. Олійник, С. М. Інфляція по-новому [Текст] / С. М. Олійник // Експрес. – 2012. – №7. – С. 13–15.
5. Цифра дня // Урядовий кур'єр. – 2013. – №2013. – С. 1–3.
6. Щербак, А. Н. Як приборкати інфляцію в Україні [Текст] / А. Н. Щербак // Економіст. – 2009. – №9. – С. 43–45.
7. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http:// www.ukrstat.gov.ua](http://www.ukrstat.gov.ua).

Advego Plagiatus 1.3.1.7 *

Файл Правка Проверка уникальности Справка

Кодировка: WINDOWS-1251

Адрес: Игнорировать домены:

Найбільш загально поняття грошової пропозиції можна розуміти як процес створення додаткових платіжних коштів, які надходять до каналів готівкового і безготівкового обігу.

Пропозицію грошей становить готівка (С) поза банківською системою і депозити (D) в банках, які економічні агенти можуть використати для операцій, отже фактично це агрегат M: $MS=C+D$

Механізмом грошових пропозицій є їх емісія, її основними емітентами виступають:

- центральний банк країни, який має право монопольного права випуску в обіг банківських білетів;
- казначейство, який в основному емітує монети і дрібнокупюрні паперові знаки;
- комерційні банки, які не просто «друкують» гроші а «створюють» гроші, збільшуючи їх пропозицію.

У сучасності теоретичні засади формування грошових пропозицій в основному базуються на визначальних тезах монетаристської концепції.

Пропозиція грошей є незалежним від функціонування економіки

Редактор текста

[12:41:20] Проверено документов: 1238 / Всего найдено: 1395 документов
[12:41:21] Символов: 27348 / Слов: 3611 / Символов в словах: 22900
[12:41:21] Унікальність текста 89% / 100%. Удовлетворительная уник.
[12:41:21] Поисковая система [Google] разблокирована

Журнал

Плагиятус готов к работе 27348 символов

Информация

ADVEGO Биржа контента №1

Регистрация Вход

Новости Адвего

[Вывод средств на кошельки QIWI - комиссия снижена с 6,5% до 2%](#)

[Приз администрации и приз за лучший комментарий!](#)

[Новости Вебмани: вывод WME и WMZ на любую карту мира](#)

еще

Контент на заказ

Круглосуточная служба поддержки